

[Helga Pedersen.]

Når det ærede medlem hr. A. C. Normann har ment, at der skulle være uoverensstemmelse mellem mit synspunkt og den højtærede justitsministers synspunkt, forsåvidt angår den samlede plan, der var tale om, vil jeg blot dertil bemærke, at den samlede plan, som er blevet omtalt, jo blot er en videre bearbejdelse af det foreliggende materiale. Det er ikke uforståeligt, det er ganske simpelt og enkelt.

Hermed sluttede forhandlingen.

§ 1

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes med 77 stemmer mod 61; 2 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Ændringsforslag nr. 2 betragtedes som bortfaldet.

§ 2 og § 3

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går herefter til fornyet udvalgsbehandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændringer i og tilføjelser til lov om rettens pleje af 11. april 1916. (Telefonaflytning).

(Første behandling findes i tidenden sp. 4170; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 985).

Udenfor betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst, de stillede ændringsforslag samt spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Ordføreren (K. Axel Nielsen): Som ordfører for det udvalg, der har behandlet lovforslaget om telefonaflytning, skal jeg redegøre for de stillede ændringsforslag. Disse ændringsforslag, der er stillet af den højtærede justitsminister og tiltrådt af udvalget, imødekommer i meget høj grad de betænkeligheder, der er givet udtryk for dels ved lovforslagets første behandling her i det høje folketing, dels i forskellige avisartikler. Allerede under første behandling erklærede den højtærede justitsminister, at han var rede til at forhandle om enkeltheder i forslaget, og denne forhandlingsvilje, der jo har fundet udtryk i praksis, finder jeg anledning til at takke ministeren for.

Det oprindelige lovforslag blev, som jeg har antydnet, genstand for kritik i pressen; blandt andre har professor Stephan Hurwitz i en kronik i „Politiken“ den 3. april i år givet forslaget en temmelig hård medfart. Når professoren her anfører, at forslaget går i retning af at indføre politistaten, skyder det dog en hel del over målet. Bemærkningen herom, sammenholdt med professorens råd til folketinget om at lade forslaget underkaste behandling i retsplejeudvalget, virker lidt komisk, når det oplyses, som det er oplyst for udvalget, at forslaget i den af justitsministeren fremsatte skikkelse i 1939 har været forelagt for retsplejeudvalget og er godkendt af dette. Retsplejeudvalget kan vel næppe dengang have ment, at forslaget banede vejen for politistaten i Danmark.

Imidlertid er der jo hændt et og andet siden 1939, der har gjort os mere sensible, når vi tror vore frihedsrettigheder truet, og det er også efter min opfattelse rigtigt og naturligt at tage hensyn til de erfaringer, vi har høstet.

Ifølge det oprindelige forslag kunne politiet ved retskendelse få adgang til telefonaflytning i de såkaldte statsadvokatsager, d. v. s. sager, som det tilkommer statsadvokaten at rejse tiltale i. Det skal ikke nægtes, at der her var sat en meget vid grænse for aflytning, idet straffen i statsadvokatsager kan gå helt ned til bøde. Efter den svenske lov om telefonaflytning kan aflytningen ske i sager, hvor mindstestrafen er strafarbejde i 2 år; dog er der ved midlertidig lov givet